

Tea Stilton

La **BRUIXA**
de l'**ÀIRE**

Estrella Polar

Princeses
del Regne de la
Fantasia

Tea Stilton

La **BRUÏXA**
de l' **AÏRE**

Estrella Polar

El nom de Geronimo i Tea Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ells són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantycya S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Textos de Tea Stilton

Col·laboració editorial d'Elena Peduzzi

Coordinació editorial Patrizia Puricelli

Coordinació de textos de Benedetta Biasi

Editing de Benedetta Biasi

Coordinació artística de Lara Martinelli i Andrea Benelle

Disseny original de les Princeses del Regne de la Fantasia de Silvia Bigolin

Il·lustracions interiors de Silvia Bigolin

Projecte fotogràfic del Llibre de les Bruixes de Sara Cimarosti

amb les il·lustracions de Silvia Bigolin i Sara Cimarosti

Mapes de Carla Debernardi

Coberta de Iacopo Bruno (disseny) i Erika De Giglio (color)

Interior de sobrecoberta de Silvia Bigolin

Projecte gràfic de Marta Lorini

Idea original d'Elisabetta Dami

Títol original: *Strega dell'Aria*

Traducció de Maria Dolors Ventós Navés

© 2014 – Edizioni Piemme S.p.A., Palazzo Mondadori – Via Mondadori 1,
20090 Segrate – Itàlia

International Rights © Atlantycya S.p.A. – Via Leopardi 8 – 20123 Milà – Itàlia
foreignrights@atlantycya.it / www.atlantycya.com

© 2016, Editorial Planeta, S. A.

© 2016, de l'edició en llengua catalana: Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.geronimostilton.cat

Primera edició: abril del 2016

ISBN: 978-84-16520-44-2

Dipòsit legal: B. 565-2016

Impressió: Egedsa

Imprès a Espanya – *Printed in Spain*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació, www.stiltoncheese.com

ÍNDEX

Introducció 7

PRIMERA PART

1. Una bruixa preocupada	11
2. Els plans de la Mai Anomenada	17
3. L'hoste sospitós	25
4. Sentiments tempestuosos	34
5. Un nou amor?	41
6. El pla de Iara	46
7. Les Falenes Plomades	51
8. Una arribada inesperada	56
9. Una boira estranya a l'horitzó	67
10. Una bruixa al Palau Adormit	72
11. La decisió de Neil	78
12. Un cor de princesa	83

ÍNDEX

13. El rei s'ha despertat!	91
14. L'engany de la Mai Anomenada	96
15. El rescat de la cort	104
16. Canvi de ruta	113
17. Arcàndida assetjada!	122
18. Satisfaccions de bruixa	130
19. Una gran mentida	137
20. Una gota de maragda	145
21. Un aire ardent s'abat sobre Arcàndida	151
22. Alguna cosa no va a l'hora	157
23. Duel d'encanteris	161
24. El combat final	166
25. L'encanteri més poderós	174

SEGONA PART

26. L'amarga veritat	182
----------------------	-----

ÍNDEX

27. La història del Príncep sense Nom	187
28. L'estupor de la Mai Anomenada	193
29. Neil i Samah	198
30. La bruixa mou fitxa	207
31. La reina Hannah	215
32. L'encanteri de la Voluntat Obscura	221
33. La decisió de Neil	228
34. Darrere els barrots	234
35. Els Carbonautes	241
36. Una fugida rocambolesca	246
37. Adéu, Neil!	253
38. Pare i fill	264
Conclusió	273

1
*Una bruixa
preocupada*

— **P**erò com se m’ha acudit pujar a la Torre Negra?! Sabia que em ficaria en un embolic, però ho he fet igualment. He infringit la prohibició de la Mai Anomenada, i ara m’he de quedar tancada a la meva habitació fins que ella decideixi què en vol fer, de mi...

Sulfúria, la Bruixa de l’Aire, recorria les seves estances amunt i avall, provant d’acceptar el càstig que li havien imposat. Però no s’hi resignava i parlava en veu alta perquè sabia de sobres que ningú escoltaria les seves paraules: ni les seves companyes bruixes, que, després de la derrota que els havien infligit les princeses, restaven immòbils a les seves estances, ni tampoc la Mai

Una bruixa preocupada

Anomenada, la cruel senyora de la Màgia Incolora i de les Bruixes Grises, que l'havia reclòs a la seva estança com a càstig per haver-la desobeït.

—Vés a saber quant de temps m'hauré de quedar aquí... —va dir Sulfúria, sospirant.

La prohibició que li havia imposat la Bruixa de Bruixes era molt clara: ella, com totes les Bruixes Grises, s'havia de mantenir a distància de la Torre Negra. Per això, quan havia comès la imprudència d'embocar l'escala de cargol que pujava a la torre, per després entrar a la Sala dels Secrets de la Mai Anomenada, Sulfúria l'havia desobeït totalment conscient dels seus actes.

Va tornar a pensar en la sala circular amb els sis cofres que custodiaven els retrats de sis noies, i en l'instint que l'havia guiat fins allà, un reclam desconegut que l'havia arrossegat a un lloc on no hi hauria d'haver anat. Aquells records li van fer sentir novament una estranya escalfor prop del cor.

Sulfúria notava que alguna cosa s'estava desvetllant en ella, lentament i inexorablement. Era una força que l'empenyia amb decisió a moure's. Sense pensar-s'ho dues vegades, es va aixecar de la butaca on s'havia assegut un moment, es va dirigir a la porta i la va obrir. Després es va esmunyir pels passadissos foscos i estrets

Una bruixa preocupada

de Castelloblic, disposada a transgredir les ordres de la Mai Anomenada una altra vegada.

La Bruixa de l'Aire va ensumar les olors del passadís per detectar possibles perills, després va avançar per les escales, que es van doblegar a la seva voluntat, sense ordir els habituals paranys que reservaven als intrusos, i la van conduir directament a l'estança d'Aquària.

La Bruixa de les Marees continuava ajaguda al seu llit, immòbil, amb els ulls closos i els llavis entreoberts. El seu rostre distès tenia un color rosa pàl·lid i delicat.

—Aquària! —va exclamar la Bruixa de l'Aire, agafant la companya per un braç—. Com és possible?

Sulfúria observava atònita la Bruixa de les Marees. Amb el pas del temps, l'aspecte d'Aquària era molt menys de bruixa i molt més d'ésser humà. I, per si no fos prou, no mostrava cap senyal de voler despertar-se. Estava immersa en el son, lliurada a un estat de pau profunda.

Sulfúria se li va acostar i en va percebre la respiració, lleu i regular. Dormia, però era un son tan feixuc que semblava que no el podia interrompre res, ni tan sols la màgia.

La bruixa va començar a ensumar al seu voltant.

—Quina olor més estranya —va murmurar—. No és la que habitualment impregna aquesta estança, que

Una bruixa preocupada

és feta d'algues i profunditats abissals. És una olor semblant a la dels éssers humans... Però nosaltres som bruixes i sempre ho serem. És el destí que vam elegir quan vam fer el pacte amb la Mai Anomenada.

Però ella també començava a tenir dubtes. La seva fidelitat a la Bruixa de Bruixes i la seva obediència a la Màgia Incolora trontollaven. Les últimes derrotes que els havien infligit les princeses l'havien empès a demanar-se si realment la màgia era superior a la fantasia, tal com li havia fet creure la Mai Anomenada. Sulfúria es deia que si la màgia era tan potent com això, en aquell moment les altres Bruixes Grises estarien amb ella, preparant plans terribles i sortilegis letals. Però s'havia quedat sola. Sola contra les princeses i sola davant de la Mai Anomenada i les seves cruels expectatives.

Presca d'una inquietud creixent, la Bruixa de l'Aire va abandonar l'estança d'Aquària i es va dirigir a la de Cendrària. I allà es va trobar amb el mateix panorama.

—Cendrària! Tu també has acabat així?! —va dir, passant-se les mans pels cabells.

Va decidir visitar totes les estances, i en totes hi va trobar el mateix panorama: les Bruixes Grises, adormides als seus llits, s'anaven transformant lentament en humanes.

Una bruixa preocupada

—Quin sortilegi obscur us ha colpit? —va dir en veu alta.

Era conscient que s'enfrontava a una força molt més gran que ella. I si al final aquella força també l'engolia a ella? Era evident que hi havia moltes probabilitats que, combatent contra les princeses i el Rei Savi, ella acabés tenint la mateixa sort que les seves companyes.

Mentre estava capficada en aquestes reflexions, es va fixar en una cosa. Per la galta de Fogària, la Bruixa de les Flames, lliscava una gota. O una cosa semblant. S'hi va acostar per mirar-la més bé. Va recollir la gota amb un dit, se la va posar al palmell de la mà i, de la gota, en va sorgir una resplendor sobtada.

Sulfúria va respirar fondo.

—Em sembla que percebo una olor salada. Deu ser una llàgrima!

Era possible que Fogària hagués vessat una llàgrima? Sulfúria va negar amb el cap. Allò era excessiu. Les bruixes no podien sentir emocions. Era un principi que no es qüestionava ningú.

Per això, si més no de moment, la Bruixa de l'Aire va decidir ignorar aquella llàgrima tan impertinent.

Va agafar un xal de fils de lava de l'armari de Fogària i se'l va posar per damunt de les espatlles. Va ensumar

Una bruixa preocupada

la coneguda i tranquil·litzadora olor de foc i metalls que emanava del xal i es va sentir molt millor.

Després va tornar a la seva estança.

La Mai Anomenada s'hi podia presentar en qualsevol moment, i si descobria que havia tornat a sortir de la seva habitació es podria produir una catàstrofe.

